

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
19.K.31.308/2013.

1027 Budapest
Csalogány u. 47-49.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
IV/137-0/2014	
Érkezett:	2014 JAN 20.
Példány:	4
Melléklet:	1X6 + 4 db
Kezelőiroda:	Mu

Tisztelt Alkotmánybíróság!

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	
FOLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2013 -12- 20
PÉLDÁNY:	4 IV.
MELLÉKLET:	1-5 KÖZTÜK: 1 db
FOLAJSTROMSZÁM:	31208/13
UTÓIRATON:	

Tárgy: alkotmányjogi panasz

Alulírott Dr. Biró J. Judit ügyvéd (Dr. Biró Ügyvédi Iroda, 1071 Budapest, Városligeti fasor 47-49.) – a mellékelten eredetiben csatolt meghatalmazással igazoltan (I/1.) – a [REDACTED]

Indítványozó képviselőjében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.31.308/2013/5. számú ítéletével kapcsolatban Magyarország Alaptörvénye (továbbiakban: Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. számú törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt határidőn belül

alkotmányjogi panasz - t

kívánok benyújtani az alábbi indokaim alapján:

Az Indítványozó álláspontja szerint az általa vitatott bírói, illetve a bíróság által felülvizsgált közigazgatási döntés – és az e körben kialakult joggyakorlat – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében rögzített alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, mivel egyrészt Alaptörvényben rögzített jogokat érint és sért, másrészt a közigazgatási hatóság és a bíróságok kialakult joggyakorlatát érinti, így jelen ügy mellett számos más egyedi ügyek tekintetében is hangsúlyos a jelentősége.

A jelen alkotmányjogi panaszban az alaptörvény-ellenesség az Indítványozó álláspontja szerint a bírói döntést, illetve a közigazgatási döntést is érdemben lényegesen befolyásolja.

Az Indítványozó álláspontja szerint a vitatott egyedi ügyben hozott döntés nemcsak sérti az Alaptörvény rendelkezéseit, az abban foglalt alapvető jogokat kiüresíti, tévesen értelmezi a vonatkozó egyéb tételes jogszabályi rendelkezéseket, figyelmen kívül hagyja a bíróság által rögzített kötelezettséget.

A kialakult közigazgatási, illetve bírói, és jelen ügyben is alkalmazott joggyakorlat súlyosan sérti az Indítványozó alaptörvényben biztosított jogát, így alaptörvény-ellenes.

J. 10

Az Indítványozó tisztában van azzal, hogy az alkotmányjogi panasz jogintézménye nem rendkívüli jogorvoslati lehetőség, nem arra irányul, hogy a rendes és rendkívüli perorvoslatok igénybevétele után egy újabb fórum hozzon érdemi döntést az ügyben.

Indítványozó álláspontja szerint, ha egy ügyben a bizonyítási eljárást a hatóság, bíróság jogsértő módon folytatja le, a bizonyítékok körét jogsértően határozza meg, és ezzel az Indítványozónak joghátrányt okoz, önmagában Alaptörvény ellenes. Továbbá az így kialakított, téves jogszabály értelmezésre alapított joggyakorlatával a hatóságnak egyrészt saját magának előnyt juttat, amit a bíróság jóvá is hagy, és lehetővé teszi azt, hogy a hatóság a rá irányadó jogszabályok betartása nélkül is marasztalhatja az állampolgárokat szintén Alaptörvény ellenes.

Indítványozó álláspontja szerint, ha a jogszabályok rögzítik azt, hogy felelősségre vonásra és jogkövetkezmény alkalmazására kizárólag akkor van lehetőség, ha a hatóság rendelkezik a jogszabályban rögzített bizonyítékkal. Ha nem rendelkezik ilyennel, akkor nem alkalmazhat jogkövetkezményt. Ha ennek ellenére mégis marasztalja az ügyfelet, akkor azon túl, hogy a döntés nem felel meg a jogszabályi előírásoknak, az ügyfél alapvető joga a részrehajlás nélküli, tisztességes eljáráshoz való joga sérül.

Jelen ügyben a jogszabály rögzíti, hogy mely bizonyíték megléte esetén alkalmazható közigazgatási bírság, kizárólag egy adott bizonyíték megléte esetén. Ha ilyet a hatóság nem tud előterjeszteni, akkor közigazgatási bírságot nem alkalmazhat.

Indítványozó kiemeli, hogy egy adott vélt szabályszegés esetén az a körülmény, hogy nincsen a hatóságnak jogszabályban rögzített bizonyítéka, azt jelenti, hogy közigazgatási bírság nem alkalmazható. Nem jelenti azonban azt, hogy a ténylegesen megvalósuló szabályszegés esetén nem történhet felelősségre vonás más eljárásban, adott esetben szabálysértési eljárásban, kizárólag azt jelenti, hogy az egyszerűsített közigazgatási eljárásban nem állapítható meg szabályszegés és nem alkalmazható jogkövetkezmény.

Indítványozó hasonló tényállás mellett – közlekedési szabályszegés miatt alkalmazott – közigazgatási bírsággal kapcsolatos ügyben nyújtott már be alkotmányjogi panaszt. Az Indítványozó nem kívánja a Tisztelt Alkotmánybíróság munkaterhét növelni, azonban jelen ügyben a tényállás a már benyújtott alkotmányjogi panaszhoz képest annyiban eltérő, hogy jelen ügyben hivatkozott kizárólagos bizonyíték (fényképfelvétel) adattartalmát kötelezően előíró a gépjárműről és annak hatósági jelzéséről felvételt készítő eszközökre vonatkozó követelményekről szóló 18/2008. (IV.30) GKM rendelet (a továbbiakban GKM rendelet) alkalmazása kötelező.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **19.K.31.308/2013/5.** számú (I/2.) ítéletét az Indítványozó – jogi képviselője útján – **2013. október 29. napján vette kézhez.** A döntés ellen az ítélet szerint fellebbezésnek nincs helye, a mellékelten – más ügyben, de azonos tényállás mellett a Kúria mint felülvizsgálati bíróság által Kfv.III.37.356/2013/2. számon hozott (I/3.) végzés indokolása szerint további jogorvoslatnak nincs helye a Pp. 340/A. § (2) bekezdés a) pontja alapján, ezért a

jogorvoslati jogot az Indítványozó kimerítette, illetve további jogorvoslatnak nincsen helye.

Az Indítványozó megjegyzi, hogy jelen ügy közigazgatási bírság kiszabására vonatkozó döntés felülvizsgálatára irányul, és nem az adóhatóságnál fennálló, továbbá az adók módjára behajtandó köztartozásnak minősülő fizetési kötelezettséget megállapító, határozat, hanem szankciót megállapító határozat jogellenesnek vélt magatartás miatt, ahol az Indítványozó azt vitatja, hogy a jogellenes magatartás bizonyíték hiányában nem állapítható meg. Ebben az esetben az Indítványozó álláspontja szerint van helye felülvizsgálatnak, azonban azt a Kúria mint felülvizsgálati bíróság hivatalból elutasítaná, ahogy a melléklet végzésben rögzítették szerint a korábbi ügyben ezt már megtette.

Budapest Rendőrfőkapitánya 21000/00376174/12/2012. számon hozta a másodfokú közigazgatási határozatát (I/4.), míg **Vas Megye Rendőrfőkapitánya** számon hozta elsőfokú közigazgatási határozatát (I/5.)

Magyarország Alaptörvénye az alábbiakról rendelkezik:

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A tisztességes eljárás követelménye mindenekelőtt a jogszabályok maradéktalan betartását jelenti.

Indítványozó álláspontja szerint, ha a közigazgatási szerv és a bíróság a jogszabályi előírás ellenére, azzal ellentétes döntést hoz, továbbá az ügyet nem a jogszabályoknak megfelelően, pártatlan eljárásban bírálja el, akkor az Alaptörvényben biztosított alapvető jogok – tisztességes, pártatlan eljáráshoz való jog – sérülnek.

Indítványozó álláspontja szerint a közigazgatási szerv az objektív felelősség elve alapján elbírálásra kerülő közlekedési szabályszegések megvalósulását, és a bírság kiszabását a legtöbb esetben a jogszabályokban meghatározott, előírt kötött bizonyítási rendszer figyelmen kívül hagyásával, az egyszerűsített eljárásban figyelembe nem vehető bizonyítékok vizsgálatával, mérlegeléssel hozott döntés alapján bírálja el, és alkalmaz jogkövetkezményeket.

Indítványozó álláspontja szerint, ha a hatóság, illetve a bíróság a bizonyítási eljárást nem a jogszabálynak megfelelően folytatja le, nem a jogszabályokban előírt módon állapítja meg a tényállást, sérül a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jog alkotmányos alapelve.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. számú törvény (továbbiakban: Ket.) az alábbiakról rendelkezik:

A Ket. 2. § (3) bekezdése szerint a közigazgatási hatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valósághű tényállásra alapozza.

A Ket. 50. § (1) bekezdése alapján a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni.

*A Ket. 50. § (5) bekezdése rögzíti, hogy a hatóság szabadon választja meg az alkalmazandó bizonyítási eszközt. **Törvény előírhatja, hogy a hatóság a határozatát kizárólag valamely bizonyítási eszközre alapozza,** továbbá törvény vagy kormányrendelet meghatározott ügyekben kötelezővé teheti valamely bizonyítási eszköz alkalmazását, illetve előírhatja valamely szerv véleményének a kikérését.*

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban Kkt.) rendelkezései meghatározzák, hogy milyen esetekben van helye a különböző közlekedési szabálysértések esetén a közigazgatási bírság kiszabásának. *A törvény 21. § (3) bekezdése szerint a (2) bekezdésben meghatározott **közigazgatási bírság kiszabásának kizárólag a külön jogszabály szerinti technikai eszközzel készített és továbbított felvétellel dokumentált szabályszegés esetén van helye.***

Fenti jogszabályi rendelkezés alapján Indítványozó álláspontja szerint egyértelmű, hogy **kizárólag** akkor van helye – egyszerűsített eljárásban – közigazgatási bírság alkalmazásának, ha a külön jogszabály szerinti technikai eszközzel készített és továbbított felvétellel dokumentált a közlekedési szabályszegés (sebességtúllépés).

Fenti jogszabályi rendelkezés azt jelenti, hogy közigazgatási bírság alkalmazására kizárólag akkor kerülhet sor, ha a szabályszegés ténye jogszabály szerinti technikai eszközzel készített és továbbított felvétel alapján minden kétséget kizáróan megállapítható.

Ez Indítványozó álláspontja szerint azt jelenti, hogy az objektív felelősség alapján lefolytatott egyszerűsített eljárásban, ha és amennyiben a szabályszegés nem állapítható meg a felvétel alapján, akkor nincs helye bírság alkalmazásának. **Indítványozó álláspontja szerint, ha a felvétel hiányos vagy nem felel meg a jogszabályi előírásoknak, akkor a szabályszegés gyanúja merül fel, azonban ennek vizsgálatára az objektív felelősség elve alapján alkalmazandó egyszerűsített eljárás nem alkalmas, ebben az esetben szabálysértési eljárást lehet/kell lefolytatni, melyben a bizonyítékok szabad mérlegelése alapján állapítható meg a felelősség, és alkalmazható jogkövetkezmény.**

Fentieknek megfelelően tehát megállapítható, hogy a Kkt. a hatóság számára egyértelműen előírta, hogy a határozatát csak és kizárólag a külön jogszabály szerinti technikai eszközzel készített és továbbított felvételre, mint bizonyítási eszközre alapozhatja közigazgatási bírság kiszabásakor.

Más a vizsgálati módszer a bizonyítás és a tényállás megállapítására irányuló eljárás szabálysértési ügyben.

Álláspontom szerint a magyar nyelv helyes értelmezése során az állapítható meg, hogy közigazgatási bírság kiszabásának **kizárólag** akkor van helye, ha azt olyan technikai eszközzel készített és továbbított felvétellel dokumentálják, melynek tartalmát külön jogszabály kötelező jelleggel írja elő.

Indítványozó álláspontja szerint a fenti jogszabályi rendelkezés azt is jelenti, ha nincsen olyan felvétel, amely alapján minden kétséget kizáróan dokumentálható a szabályszegés, akkor a tényállás megállapítása körében, hangsúlyozom egyszerűsített eljárásban kiszabásra kerülő közigazgatási bírság alkalmazása esetén, további bizonyíték nem vonható be, tanúvallomásra, települési napló vizsgálatára nem kerülhet sor.

E bizonyítékok a szabálysértési eljárásban vehetők figyelembe, melyet a hiányos, a jogszabálynak nem megfelelő felvétel alapján, alapos gyanú esetén, hivatalból indíthat a hatóság.

Közigazgatási bírság megállapítása esetén az eljárás azért egyszerűsített – melyben a jogorvoslathoz való jog is korlátozottan érvényesül, szemben a szabálysértési eljárással –, mert vagy rendelkezik a hatóság azzal a felvétellel, amely minden kétséget kizáróan bizonyítja a szabályszegés tényét, vagy nem. Ha nem rendelkezik, akkor a hatóság egyet tehet, szabálysértési eljárást kezdeményez, melyben a bizonyítékokat szabadon mérlegelve állapítja meg a tényállást, és amely döntés ellen biztosított a szélesebb jogorvoslathoz való jog, illetőleg az ügyfélnek lehetősége van szabad bizonyítási eljárás lefolytatását kérni.

Indítványozó álláspontja szerint a Ket. 50. § (5) bekezdés második mondat első fordulata alapján – a magyar nyelv szabályai szerint értelmezve a jogszabályi rendelkezést – miszerint *törvény előírhatja, hogy a hatóság a határozatát **kizárólag valamely bizonyítási eszközre alapozza***, azt jelenti, hogy kizárólag a törvényben előírt bizonyítási eszköz vehető figyelembe, és a tényállást az alapján kell megállapítani, más bizonyítási eszköz, bizonyíték nem vonható a bizonyítási eljárás körébe. Ha törvény előírja valamely bizonyítási eszközre alapozva a tényállás megállapítási kötelezettséget, akkor a bizonyítási eszköz/eszközök szabadon nem választhatók meg, azaz a bizonyítási rendszer kötötté válik.

A Ket. 50. § (5) bekezdés első mondata az általános szabály, a második mondata a különös szabály. A különös szabály pedig már római jogban is megelőzte az általános szabályt. Kiemelem, hogy jelen ügyben a Ket. 50. § (5) bekezdés második mondata második fordulata szintén nem alkalmazható, mivel a Kkt. kifejezetten rögzíti, hogy kizárólag mely esetben van helye szabályszegés megállapításának és közigazgatási bírság alkalmazásának, ami nem jelenti azt, hogy az ott rögzített bizonyíték is

szükséges lenne. Azt jelenti, hogy kizárólag az ott megjelölt bizonyíték esetén van helye.

Tisztességtelen a hatóság és a bíróság azon eljárása, mely alapján erre irányuló jogszabályi előírás ellenére az egyszerűsített eljárásban szabadon az ügyfél terhére értékeli azokat a bizonyítékokat, amelyeket figyelembe se vehetne, különösen akkor, amikor az Indítványozónak, illetve a közigazgatási bírsággal sújtott személynek semmilyen esélye nincsen bizonyíték előterjesztésére.

A közigazgatási bírsággal sújtott személy egyrészt általában nem rendelkezik pontos kimutatással arról, hogy mely napon, mely időben, mely úton közlekedett, nem rendelkezik hiteles mérőműszerrel a gépjármű adott időre vonatkozó sebességéről, nem vezet nyilvántartást arról, hogy mely útszakaszon éppen mikor milyen sebességkorlátozó táblát tettek ki, és általában tanú se ül az autóban mellette, hogy vallomást tegyen az autó sebességére vonatkozóan.

Indítványozó álláspontja szerint tisztességtelen az az eljárás, amikor a hatóság által rendelkezésre bocsátott – jogszabályi előírásoknak nem megfelelő – bizonyítékok alapján, úgy, hogy azokkal szemben semmilyen bizonyítási eszköze nincsen a közigazgatási bírsággal sújtottnak, a jogszabály kógens rendelkezés ellenére, jogszabálynak nem megfelelő bizonyítási eszköz és lefolytatott bizonyítási eljárás alapján marasztalják.

A jelen ügyben a közigazgatási bírság alapját képező eljárásra okot adó vélelmezett szabályszegés 2012. augusztus 16. napján 15.42 órakor történt az M3 autópálya, jobb pálya 75 km szelvény helyszínén. A sebességtúllépés mértékét a helyszínen adatokat rögzítő mérőeszköz 195 km/h nagyságban jelölte meg.

Az első fokon eljáró Vas Megyei Rendőrfőkapitány 60.000,- Ft összegű közigazgatási bírságot szabott ki a 410/2007 (XII.29) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 2. § (1) bekezdésére.

Indítványozó a jogsértő határozat ellen törvényes határidőn belül fellebbezést terjesztett elő, melyben kérte a **határozat megváltoztatását, mivel álláspontja szerint a bírság bizonyítékaként szolgáló képfelvételek nem felelnek meg a jogszabályi követelményeknek, mert nem tartalmazzák sem a megengedett sebességet, sem a fényképfelvétel készítésének helyét.** Hivatkozott továbbá arra, hogy a hatóság a határozatában semmilyen módon nem támasztotta alá, hogy a mérés hitelesített mérőeszközzel történt volna, így összességében **sem bizonyítéka, sem jogalapja nem lett volna a bírság kiszabásához.**

Az elsőfokú hatóság határozatát a másodfokon eljáró alperes az indokolás részben rögzítettek szerint azért hagyta jóvá, mert a Vas Megyei Rendőrfőkapitány a közlekedési szabálysértés elkövetését a **képi bizonyítékok és a települési napló** alapján, valamint a közigazgatási bírság összegét a Kkt. 21. § (2) bekezdése, valamint a 410/2007 (XII.29.) Korm rendelet 1. § (1) bekezdés alapján – tekintettel a 2. § (1)

bekezdésre – a megengedett sebességre vonatkozó előírások megsértése miatt a Kormányrendelet 1. számú mellékletében meghatározott összeget megfelelően állapította meg. Az elsőfokú közigazgatási határozat elleni fellebbezésben Indítványozó előadta, hogy nem került csatolásra a GKM rendelet 2. § c) pontja szerinti pillanatnyi járműsebességet ellenőrző berendezés **mérésüggyről szóló jogszabályban meghatározott** hitelesítési tanúsítványa figyelemmel arra, hogy azzal a mérőeszköznek rendelkeznie kellett, és annak megvizsgálásához joga és jogos érdeke fűződik.

A hatóság a tényállást köteles felderíteni, azonban e körben a bizonyítékokat nem mérlegelheti szabadon, mivel a Ket. 50. § (5) bekezdés második mondata első fordulata alapján törvény előírja, hogy **kizárólag** akkor állapítható meg a szabályszegés, ha az olyan felvétellel dokumentált, melyből kétséget kizáróan megállapítható a szabályszegés ténye. A felvétel jelen esetben nem egy bizonyítéka a szabályszegésnek, hanem az egyetlen felhasználható és figyelembe vehető bizonyítéka. Kizárólag az abban foglalt adatok alapján lehet megállapítani a felelősséget. Ha a felvétel adatai hiányosak, vagy nem felelnek meg a valóságnak, akkor a hiányzó adat – figyelemmel a kötött bizonyításra – más módon nem pótolható.

Kiemelem, hogy sem az alperes, sem a bíróság nem vitatta azt a tényt, hogy a felvétel alapján nem bizonyított a szabályszegés, és azt sem vitatta, hogy a felvétel nem felel meg a jogszabályi előírásoknak. Álláspontjuk szerint azonban a jogszabály lehetővé teszi más bizonyítékok bevonását az értékelés körébe, és lehetővé teszi a szabad mérlegeléssel hozott döntést.

Indítványozó álláspontja szerint az alapvető jogot, a tisztességes eljáráshoz való jogot, és a pártatlan elbíráláshoz való jogot sérti az a bírósági döntés, amely a jogszabály kizárólagos előírása ellenére bevon a bizonyítékok körébe jogszabály által kizárt bizonyítékot, és a jogszabály erre irányuló kizárása ellenére szabadon az ügyfél terhére állapítja meg mérlegeléssel a tényállást úgy, hogy az ügyfél semmilyen módon nem tudja bizonyítani a szabályszegés meg nem történtét.

Kiemelem, hogy az Indítványozó tisztában van a vonatkozó bírósági joggyakorlattal, mely a települési naplót közokiratnak minősíti, azonban az Indítványozó álláspontja szerint a települési napló nem közokirat. Megjegyzem, hogy a települési naplóba össze-vissza írogatnak az intézkedő rendőrök, melynek alátámasztására csatolok egy másik ügyben keletkezett települési naplót (I/5.), mely egyértelműen alátámasztja, hogy nem lehet közokirat az, aminek az alakja, tartalommal való feltöltése változatos, valóságtól eltérő lehet.

A települési napló álláspontom szerint nem vehető figyelembe, mivel az egyrészt az objektív felelősség körében a kötött bizonyítási rendszer alapján nem tekinthető bizonyítéknak, továbbá téves az a bírósági álláspont és ellentétes a 45/2007. BK véleménnyel is miszerint a települési napló közokirat.

A Pp. 195. § (1) bekezdése szerint az olyan papír alapú vagy elektronikus okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv **ügykörén**

belül, a megszabott alakban állított ki, mint közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Ugyanilyen bizonyító ereje van az olyan okiratnak is, amelyet más jogszabály közokiratnak nyilvánít.

Álláspontom szerint a települési napló nem más, mint egy szolgálati jelentés, mely a fegyveres testületek belső életére a szolgálat ellátására, annak igazolására vonatkozó irat. A közigazgatási szervként eljáró hatóság ugyanis azt nem ügykörén belül állítja ki azért, hogy a szervezeten kívüli személyek, szervek felé igazolja az abban foglalt tényeket, hanem azért kell kiállítani, mert **a szolgálat ellátását igazolja a szervezeten belül.**

Fentiek miatt a települési napló, mely a szolgálat ellátását igazolja a szervezeten belül nem közokirat, melyet alátámaszt a **45/2007. BK. vélemény** mely rögzíti:

A köziratoknak az 1952. évi III. törvény (Pp.) 195. §-a (1) bekezdésében meghatározottak szerint az olyan okirat tekintendő, amelyet hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül, a megszabott alakban állított ki, s erre tekintettel a benne foglalt tény, adat vagy nyilatkozat hitelességét kívülállók előtt is igazolja. Nem lehet ezzel szemben közokiratnak tekinteni a fegyveres szervek belső életére vonatkozó iratokat. Így többek között a szolgálati feladatok ellátásáról készített jelentéseket, szolgálatvezényléseket, szolgálati jegyeket, belső utasításokat.

A települési napló nem a szabályszegés tényét hivatott igazolni – ahogy ezt az ORF intézkedés is rögzíti –, hanem a feladatellátás tényét a szervezeten belül, ezért a települési napló álláspontom szerint – ellentétben a bírósági joggyakorlattal – nem vehető figyelembe, mint közokirat.

Erre figyelemmel a települési napló nem alkalmas arra, hogy a kiállító szerv körén kívül jogilag jelentős tény igazoljon.

A Kkt. nem teszi lehetővé, hogy a hatóság a jogszabálynak nem megfelelő, hiányos adatokat tartalmazó technikai eszközzel készített és továbbított felvétel adatai felhasználásával szabjon ki közigazgatási bírságot. A törvényben meghatározott rendelkezések csak oly módon értelmezhetőek, hogy **amennyiben nem sikerül a hatóságnak jogszabály szerinti kötött képi bizonyítékot/videót előállítani, akkor annak az a jogkövetkezménye az ügyfélre nézve, hogy a közigazgatási bírság kiszabásának jogszerű bizonyíték hiányában a továbbiakban nincs helye. Ami azonban adott esetben egy másfajta eljárás (pl. szabálysértési eljárás) megindítását/lefolytatását nem zárja ki.**

Ha a hatóság nem vizsgálja meg valamennyi, a jogszabályban előírt bizonyítékok meglétét, és megfelelőségét, akkor kizárólag mérlegeléssel tudja meghozni a döntését, ahogy tette ezt jelen ügyben is.

Indítványozó álláspontja szerint a kötött bizonyítási eljárásban, és a kötött bizonyítékok alapján megállapítható objektív felelősségre vonás alapfeltétele, hogy a bizonyítékok megfeleljenek a jogszabályban előírt követelményeknek.

Ha a szabályszegés ténye vitatott, akkor a felelősség és bírság kizárólag abban az esetben állapítható meg, ha a hatóság bizonyítja, hogy a jogszabályban előírt bizonyítékok felhasználásával és azok hiánytalan meglétével állapította meg a szabályszegést, mivel a Kkt. kizárólagos bizonyíték meglétéről rendelkezik.

Fentieket összegezve az Indítványozó álláspontja szerint az alábbiakat kell kiemelni:
Az Alaptörvényben biztosított a tisztességes és a pártatlan eljáráshoz való jog.

Az Indítványozó e jogával nem tudott élni, mivel a jogszabálynak nem megfelelő bizonyítékok alapján úgy marasztalta a bíróság, hogy szabadon az Indítványozó terhére értékelte a figyelembe nem vehető bizonyítékokat, így minden esetben a hatósággal szemben pozitív diszkriminációt alkalmazva.

Az Indítványozó álláspontja fentiek miatt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.31.308/2013/5 számon hozott ítélete, valamint az azt megelőző bírósági, illetve hatósági döntések ellentétesek az Alaptörvény rendelkezéseivel és súlyosan sértik az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében, illetve a XXV. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jogát.

Fentiek alapján indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy a Kúria ítélete, illetve a bíróság ítélete, valamint a hatóság határozatai alaptörvény-ellenesek, sértik az Indítványozó alapvető jogait, továbbá semmisítse meg a bírói, illetve annak alapját képező közigazgatási döntést.

Budapest, 2013. december 19.

Tisztelettel

Dr. Biró Ügyvédi Iroda

1071 Budapest,
Városligeti fasor 47-49.

Dr. Biró J. Judit

ügyvéd

DR. BIRÓ ÜGYVÉDI IRODA

1071 Budapest, Városligeti fasor 47-49.

